

SOMMAREN I KORPBERG

Titel: Sommaren i Korpberg
Författare: © Hanna Sjökvist
Omslag: © Daniel Jacobsson
Tryckort: Totem, Polen, 2025
ISBN: 978-91-90076-03-3
Förlag: ditt bokförlag Sverige AB

Prolog

Den här historien kommer att handla om sommaren jag hade efter studenten. Sommaren när jag, nydumpad och ledsen, bestämde mig för att flytta till landet. Den kommer handla om fester som pågick ända till morgonen, ett ruckel i skogen, arg-sinta gubbar och om att fastna på de mest märkliga ställen. Det kommer också förekomma bönder, raggare, gulliga tanter och en massa mer eller mindre opålitliga djur. Jag ska berätta om den oförglömliga sommaren i Korpberg.

Fast historien börjar inte där, utan på en helt annan plats, i utkanten av Sveriges fantastiska huvudstad, på Södertälje BB den 20 september år 2000. För då föddes nämligen jag, Ellen Filippa Olsson. En liten lintott med uppnäsa och busiga gröna ögon. Dotter till en optiker och en ingenjör, och med en storebror som inte kan klassas som något annat än en riktig nörd. Själv var jag under hela min uppväxt en helt vanlig unge. Varken särskilt ful eller söt, varken högljudd eller blyg. Jag var alltid mitt emellan och det var väl därför jag inte passade in någonstans.

Min bästa vän var mormor. Hon tog med mig till parken, till skogen, till 4H-gårdar och till Skansen. När mormor var liten hade hon bott på landet och jag tror hon saknade det lite. Och jag tyckte det var kul att klappa får och mata höns så jag följde gärna med. Men sen växte jag ifrån det och mormor blev äldre och en dag så dog hon. Jag var förkrossad och ledsen och blev än mer tyst och försiktig. En blyg liten mus i en stor värld, där det kändes som om alla ville trampa på en. Ingen ville riktigt umgås med den konstiga tysta tjejen och det blev inte bättre när jag började gymnasiet.

Kapitel 1

Jag flyttar till landet

Jag tänkte tillbaka på allt när min klassföreståndare frågade hur jag haft det under de där åren. Det var sista terminen i tredje ring och ingenting var sig likt från hur det hade varit i början. Jag mindes det tydligt.

Tegelväggen kändes skrovlig bakom min rygg där jag stod inklämd i hörnet under trappan. Ingen hade tvingat mig att stå där men jag gjorde det ändå. Jag var svår att upptäcka där och var inte i vägen för någon. Vid och på bänkarna runt om i korridoren satt mina klasskompisar och det hördes en kakofoni av tonårsröster. Bröliga killar i keps och häng som just kommit ur puberteten. Jag kunde se vissa av dem från mitt hörn under trappan och de jag inte såg med blotta ögat kunde jag föreställa mig i alla fall. Gapflabb så att den snusblandade saliven stänkte över både väggar och golv. Men det fanns andra, något vettigare killar också. Sportkillarna vars största fritidsintresse var att knöla ihop en papperstuss för att sparka fotboll med inomhus, eller spela hockey med den, om de nu råkade ha någon typ av klubba med sig.

Vid andra bänkar satt tjejerna. Långt korpsvart glänsande hår, långa målade naglar, bländande vita leenden och långa mörka ögonfransar. Vid ett annat bord satt det några i glasögon, omoderna kläder och halvflottigt hår. Jag var för ful för de snygga och för dum för de smarta.

Vi var 13 tjejer i klassen. Helt jämt att dela upp sig två och två i bästispar. Om du inte räknade med mig. Och det gjorde ingen. Jag vill inte påstå att jag var mobbad, ingen sa något åt mig och det var det som var problemet. Ingen. Sa. Något. Det var nog ingen som ens märkte att jag var där. Men så kom han, den sötaste hockeykillen, fram till mig och sa ”hej” och efter det var jag inte osynlig längre. Som om jag stått i mörker och

han plötsligt riktade en strålkastare mot mig. Lucas hette han och han var ny i klassen. När han kom förändrades allt, för han ville vara ihop med mig. Jag kände mig som en prinsessa bredvid honom.

När jag och Lucas hade varit ihop i två och ett halvt år var vi kärare än någonsin.

Nästan alla andra i klassen skulle iväg efter studenten. Plugga vidare, resa eller jobba på annan ort. Min egen plan var att ha ett grymt sista sommarlov, festa, sola och sova. Sen skulle jag skaffa något jobb och sen flytta ihop med Lucas. Jag hade hittat en jättefin lägenhet precis vid centrum i vår lilla förort. Nyrenoverad och med utsikt över parken. Om jag också lyckades skaffa ett jobb så skulle vi ha råd. Jag minns att jag log när jag tänkte på alla de små fina inredningsdetaljer jag skulle köpa.

Eftermiddagen var ljum och det låg en hoppfullhet i luften. Vår, försommar. I någon trädgård grillade man och doften spred sig över kvarteret med löfte om ljusare tider och semester. Jag kände det också.

På toppen av backen mellan mitt hus och skolan blev jag tvungen att stanna och se ut över hustaken. Jag kunde nästan se bort till Lucas därifrån. Villan med de enorma fönstren och altanen som gick ut över vattnet och förvandlades till brygga. Altanen där klassen skulle ha sin champagnefrukost och där jag och Lucas gemensamt skulle ha vår mottagning. Jag såg allt framför mig. Efter mottagningen skulle vi in till stan, som alla andra och vi skulle festa natten lång och komma hem fulla och glada till den stora villan. Och dagen efter skulle vi vara bakis och ligga på varsin solstol vid vattnet och bara njuta av vår nyvunna frihet. Det pirrade i hela kroppen av förväntan. Min studentdag kunde inte bli annat än perfekt.

Hemma i vårt lilla gula radhus hade mamma och pappa redan maten färdig. Jag åt så fort jag kunde. Jag ville inte låta

Lucas vänta för länge på mig för vår vanliga kvällspromenad. Vi brukade ta en sån varje onsdagskväll eftersom han ändå skulle till ishallen som låg i mitt kvarter.

Jag lyssnade bara med ett halvt öra på vad mamma och pappa pratade om. Det brukade sällan angå mig och sen min storebror Simon flyttat hemifrån hade våra föräldrar slutat att aktivt försöka få in mig i samtalen. Och det var väl med all rätt. Oftast pratade de om jobb och om de inte gjorde det så angick det i alla fall inte mig. Så även idag.

“Sälja är väl det enda rimliga, jag har aldrig varit där ute, visste inte ens att gubben bodde kvar.” Mamma petade i maten och tittade upp på pappa.

“Men det är ändå lite mark och mark är en investering”, svarade pappa samtidigt som han läste den uppslagna tidningen som låg på bordet.

“Men vad ska vi med en stuga mitt ute i skogen till?” Mamma suckade uppgivet och slängde sig bakåt i stolen i en överdramatisk och uppgiven gest.

Pappa mumlade igen om att mark var en bra investering men sa inget mer. Det här var en ny typ av samtalsämne och även om jag struntade i stugor i skogen blev jag nyfiken.

“Vad är det för hus ni pratar om?”

Mamma iddes inte svara så istället var det pappa som tog ordet.

“Du kanske inte visste det, men din mormor hade en bror, Torsten. Han bodde kvar i deras barndomshem när din mormor flyttade hemifrån, men nu har han gått bort och vi har fått arva stugan, vi vet bara inte vad vi ska göra med den.”

Han återgick till sin tidning och jag tog en tugga till av min lasagne.

“Sälj tycker jag. Vi kommer ändå aldrig att vara där och pengarna skulle kunna gå till nån kul resa, eller kanske en konstantinsats för en lägenhet till mig och Lucas.”

Jag blinkade lite mot pappa som bara hummade något ohörbart till svar. I samma stund fick jag syn på den stora svartvita väggklockan. Tjugo i sju. Jag lämnade resten av maten och kastade mig ut genom ytterdörren.

Lucas stod redan vid vår vanliga mötesplats i gathörnet. Han var så snygg, jag fick fortfarande fjärilar i magen när han såg på mig. De slitna jeansen, den pösiga huvtröjan, hockeytrunken på hans axel och de gyllene lockarna som stack fram under kepsen.

“Ska vi gå?” sa han, och utan att vänta på svar började han vandra upp för backen.

Jag skyndade efter och fick jogga för att hålla samma takt. Jag spretade med fingrarna för att han skulle ta min hand, men det gjorde han inte. Han betedde sig så konstigt, som om han var helt avstängd. Tillslut stod jag inte ut längre.

“Vad är det med dig?”

Jag snodde runt så att jag blockerade hans väg och stirrade honom rakt i ögonen. Vi hade hunnit fram till lekplatsen vid elljusspåret, den var öde och tur var väl det annars hade barnen blivit skrämda av mitt plötsliga lilla utbrott.

Lucas stirrade ner i marken och skrapade med sina nya sneakers i gruset.

“Jooo, ehh, Ellen, asså jag har fått ett kontrakt med hockeyn. Jag ska börja spela i Brynäs, flyttar till Gävle direkt efter studenten ...”

Jag var i chock. Gävle? Tja, det var ju inte Stockholm direkt, men en tillräckligt stor stad. Jag skulle nog kunna skaffa jobb där också och det kunde ju vara bra för oss att flytta till en annan stad, bara vara vi. Vilket jag också sa till Lucas.

“Nej, Ellen, det ...” Han harklade sig lite. “Det blir bara jag som flyttar.”

Mitt hjärta frös. Vad innebar det här? För oss? För mig? Det

var ju inte såhär det skulle bli. Men andra hade klarat distansförhållanden så det fick väl gå. Ett tag i alla fall, sen kanske jag kunde flytta upp. Det skulle nog ordna sig. Även det sa jag till Lucas.

Han stod bara tyst och fortsatte skrapa med foten i gruset. Skon blev alldeles smutsig och i gruset började ett stort hål ta form.

“Ellen, det blir bara jag som flyttar. Så jag har kommit fram till att vi borde göra slut. Jag orkar inte ta hand om dig hela tiden, du klarar ju aldrig av att göra nånting själv och jag måste få vara kapten på mitt eget skepp, förståru?” Han tittade ner på sin fina sportklocka, som jag visste saknade batterier. “Du, jag måste kila. Ehh, du får ha ett bra liv!” ropade han innan han försvann nerför slänten mot ishallen.

Jag satte mig på gungan på lekplatsen. Den kändes hård och kall. Som Lucas hjärta. Nydumpad och med hela livet framför mig i kras. Som en kristallvas någon kastat i golvet, hela framtiden i spillror.

Kvällen började skymma och tårarna rann. Ibland som vilda floder med hulkande och snörvlande, ibland sakta som ensamma salta pärlor. Det kändes som om någon tagit en stor klo, slitit sönder mitt bröst och rivit ut mitt hjärta. Våra snart tre år tillsammans, borta för ingenting, för ett hockeylag och en flytt till Gävle. Jävla Brynäs. Jag sparkade så hårt i marken att gruset flög åt alla håll. En hundägare i elljusspåret tittade förargat på mig och jollrade sen med sin lilla hund och frågade om det gick bra. Jag hade velat skrika åt henne att det inte gjorde det. Att det var jag som behövde pjoller och tröstande ord, inte den dumma hunden.

Tårarna fortsatte rinna och jag knöt näven i fickan. Var det så mycket jag betydde för honom? Så mycket betydde alla minnen – ingenting. Det kändes som om min strupe snörptes ihop, jag kunde inte andas. Jag blev tvungen att lägga mig på gruset.

Jag stirrade upp i den kalla blå himlen, på de små, små gnistrande stjärnor som sakta men säkert klev fram på nattens sammetsmjuka fäll. En tunn månskära lyste mellan de svarta granarna. Mitt hjärta slog så hårt i bröstet att jag trodde att jag skulle dö. Var det såhär det kändes att få en hjärtattack? Man kunde faktiskt dö av brustet hjärta, jag hade läst det. Skulle den jäveln inte bara göra slut med mig, skulle han döda mig också? Kinderna hettade till och jag satte mig upp i gruset. Jag slog näven så hårt jag kunde i gungställningen. Lucas, som borde fått slaget rakt i ansiktet, var ju inte där. Det gjorde så ont att jag för en millisekund glömde bort varför jag egentligen satt där på marken. Ett gäng på mopederna dundrade förbi nere på vägen, ett kompisgäng som levde rövare i natten. Som tur var såg de mig inte. Den galna personen som satt i gruset på en lekplats i mörkret. Det kom över mig som en hink isvatten som utan förvarning hällts över ditt huvud. Vem var jag utan Lucas? Alla mina kompisar i skolan var egentligen Lucas kompisar. Innan vi blev ihop hade jag inte en enda vän i hela skolan. I hela världen. Utan Lucas vid min sida var jag ingen prinsessa längre. Jag var luft, tom genomskinlig materia.

Tårarna bubblade upp inom mig som gejsrar och jag grät tills luften tog slut. Jag var inte bara singel nu, jag var helt ensam.

Jag tvingade mig själv att andas. Andetag efter andetag. Tårarna blev färre och andningen lugnare igen. Jag satt kvar på marken under gungställningen tills fåglarna hade tystnat och myggorna börjat festa på mina bara armar. Mina fingrar hade vitnat och blivit stela av kyla. Ljusa, varma kvällar i maj, pyttsan. Kallt och mörkt var det och jag bestämde mig för att gå hem. Inte heller hade någon av mina föräldrar hört av sig och frågat var jag var, trots att jag varit borta mycket längre än planerat.

För tillfället hade sorgen bytts mot ilska. Hur kunde han göra

så? Dumpa mig? Jag sparkade till en sten som låg i min väg. Inga vänner, inget jobb, ingen skola och ingen pojkvän som höll mig kvar. Jag ville bort från stan. Få lite lugn och ro. Visa att jag visst kunde klara mig själv. Lite pengar fanns det på mitt sparkonto, och det skulle kunna ta mig bort en vecka eller två, men sen då? Jag hade ingen lust att komma tillbaka så snart.

Så slog det mig. Naturligtvis. Stugan. Den ärvda stugan, den fanns ju redan. En väldigt liten, men ack så viktig ljusglimt i mörkret. Jag skulle flytta till landet över sommaren. Jag skulle fan visa alla. Jag behövde inte Lucas, jag behövde ingen.

Med högt huvud och rödgråtna ögon klev jag över tröskeln hemma. Ingen mötte mig i hallen och frågade var jag hade varit. Mamma och pappa satt i soffan med varsitt glas rödvin och tittade på någon värdelös deckare.

“Hej gumman, kommer du hem? Vi trodde att du följde med Lucas och sov där.”

Till mammas försvar hade hon ännu inte sett mitt röttmosiga ansikte och mina söndergråtna ögon.

“Men ni ringde inte och kollade så att det var så? Jag kunde ha blivit kidnappad eller våldtagen eller vad som helst!” Rösten sprack och jag började snyfta hejdlöst.

Mamma vände sig om och gav upp ett mindre skrik när hon fick se mig.

“Lilla vännen, vad har hänt!?”

Och jag berättade. Om Lucas, hockeyn och om att det för mig inte skulle bli någon riktig student och att jag ville sticka från stan. Mamma var helt förstående, förutom till det sista. Min mamma har aldrig varit något stort fan av skogen och landsbygden. När jag var liten och ville åka ut till vår närmaste 4H-gård för att klappa får och mata grisar ville hon aldrig följa med. Hon ansåg att skogen bara innebar farliga djur, och att bondgårdar alltid var smutsiga och luktade äckligt. Hon kunde

inte förstå de som valde att bo på platser utan gångavstånd till mataffären och hon ville helst inte behöva åka längre än en halvtimme till närmaste stjärnkrog. Hon envisades alltid med högluckade sandaletter oavsett underlag och skulle aldrig för sitt liv bära vare sig termobyxor, med undantag på fjällsemestrar, eller gummistövlar.

Som liten älskade jag att gå på Skansen, men det var alltid mormor som fick ta med mig dit. Hon, till skillnad från mamma, verkade tycka att det var mysigt och ibland suckade hon drömskt och sa att det var det enda stället man kunde vara på om man ville uppleva landsbygden, fast man var i stan. Hon pratade alltid med museipedagogerna om gamla tider och om saker hon mindes från sin barndom, och med djurskötarna diskuterade hon hur djuren mårde.

När jag tänkte på mormor och hur bra hon hade trivts där, på vad som i alla fall kändes som landet, blev jag mer och mer säker på mitt beslut. Jag skulle fly stan för lite lugn och ro.

“Låter som ett klokt beslut”, sa pappa med blicken fortfarande kvar på tv-skärmen, “stå på dina egna ben ett tag och se efter vilken riktning du vill ta i livet.”

Mamma skruvade på sig.

“Absolut, du förtjänar lite semester nu efter allt skoljobb. Inte för att jag förstår vad du ska ut till den där hålan att göra. Du kommer aldrig fixa att vara där ute någon längre tid, du kommer att längta hem redan efter första natten. Men du är vuxen nu så du får ta dina egna beslut.”

Hon kramade mig godnatt och jag gick med släpiga steg upp för trappan. Mitt mod växte med varje steg. För en gång skulle jag visa dem. Mamma, Lucas och hela världen. Jag kunde visst klara mig själv.

Dagarna och veckorna gick. Ibland kom sorgen över mig och då gömde jag mig på toaletten på skolan och grät, ensam i det

lilla kakelklädda båset med nedklottrade trädörrar där ingen kunde höra mig. Men det var ändå okej, den största delen av tiden. Jag satt inte ensam på lunchen, men det var heller ingen som bjöd med mig på de avslutande klassfesterna. När mina gamla vänner söp sig redlösa och hade party hela natten låg jag ensam på mitt rum i det lilla radhuset och åt glass direkt ur kartongen, tittade på hopplösa romantiska filmer och grät för att det aldrig skulle bli jag.

Till en början fanns ett litet hopp inom mig att Lucas skulle ta sitt förnuft tillfånga och komma tillbaka. Men det hoppet dog när jag en dag kom ut från kemisalen och fick se honom stå under trappan och kladda med en av tjejerna ur ekonomiklassen. Jag kände hur jag blev flammig på halsen och hade jag varit tecknad hade det väl rykt ur öronen på mig. Hur kunde han göra så? Jag hatade honom, avskydde hela världen för all den orättvisa som drabbade mig och jag längtade tills studenten skulle vara över och jag skulle slippa se mina gamla klasskompisar mer.

Studentdagen kom. Tårarna rann medan jag satt framför det lilla vita sminkbordet i mitt rum och försökte locka håret. Jag grät ännu mer när jag, något okoncentrerad, råkade sätta pek-fingret mot den glatta, skållheta ytan på locktången. Alla de känslor jag senaste tiden försökt förtränga bubblade upp i mig. Allt. Exakt allt med den där dagen hade varit planerat ihop med Lucas och nu var allt en påminnelse om att jag inte längre var hans.

Den vita klänningen som jag valt för att han skulle tycka att jag var fin satt som ett korvskinn runt min kropp och det kändes som att jag inte kunde andas. Jag ville ha den på mig för att det var min enda chans att få tillbaka honom men jag ville också slita den av mig eftersom den var en påminnelse om allt han gjort mot mig.

Jag drog i mina stackars lockar av ren frustration samtidigt som sminket blev till svart klet runt mina ögon. Rasande slängde jag sen av mig klänningen och letade på en vit t-shirt och kjol istället. Jag tvättade bort allt smink och satte på mig bara mascara och tryckte den vita mössan på mitt huvud. Vad spelade det för roll egentligen hur snygg jag var, jag skulle ju bort därifrån.

Champagnefrukosten blev inte alls det ljusrosa fluffiga moln jag drömt om där jag och Lucas, balens kung och drottning, stod i centrum. Till mina klasskompisars stora förvåning dök jag i alla fall upp och drack min del av den stora magnumflaskan vi köpt dagen till ära. Men jag satt mest för mig själv på en bänk intill vattnet och hade ingen lust att vara med när de lekte fåniga lekar och skämde ut sig. Jag fick "klassens lugna" skrivet på en papperstallrik som hängdes som en medalj runt min hals, en text som uppenbart kopierats från internet. Ingen hade orkat skriva en text om en tjej de varit så kallat bästa vän med i två och ett halvt år.

Väl i aulan höll rektorn ett litet tal och önskade oss alla lycka till i framtiden. Sen ställde vi oss tätt packade i korridoren ut mot stora entrén. Klass efter klass sprang ut till musik, jubel och applåder. Vår klass stod sist och fick vänta längst, och under tiden som vi gjorde det kom Lucas fram till mig. Dyngrak.

"Tjena kexet står du här och smular?" sluddrade han fram.

Jag var tacksam över att jag bestämt mig för att byta kläder. Jag ville verkligen inte ha tillbaka det där dräggiga fyllet.

"Som du ser så står jag här, och du med ser jag, du står på min fot."

Lucas vinglade till.

"Förlåt, jag ville bara få vara nära dig", fortsatte han sluddra samtidigt som han skakade på axlarna som en karnevaldansös. Bakom Lucas stod ett par av hans kompisar, killarna gapflabbade medan tjejerna fnittrade i sina kupade händer.

“Men jag vill inte ha dig nära och du står fortfarande på min fot”, sa jag och puttade till honom lätt.

Med ens blev hans blick kylig och det hördes ett svagt ”oooh” från kompisarna. Smockan hängde i luften men just då sattes vår utspringslåt på och faran var över.

Vi sprang ut till våra väntande föräldrar, släktingar och vänner. Jag hade visserligen inga vänner som tog emot mig, men farmor och farfar var där och Simon hade för en gångs skull slitit sig från studierna i Uppsala för att vara med på lillsyrrans stora dag. Blombuketter hängdes runt min hals och vi skulle just trassla oss ur folkmängden när jag kände en armbåge hårt i ryggen. Jag vände mig hastigt om och såg in i Lucas ansikte.

“Du är ingenting utan mig, Ellen. Du hade din chans här idag att få mig tillbaka, men du sumpade den. Lycka till i livet Ellen, men kom ihåg att du inte klarar av något eller är någon av betydelse utan mig.”

Och borta var han.

Det blev ingen fest hela natten för mig. Istället blev det smörgåstårter med familjen och när farmor och farfar åkt hem grillade vi och sen såg vi en gammal film.

Simon sov hemma i radhuset den natten och vi tog sällskap till stationen dagen efter.

“Grattis till studenten syrran”, sa han och skakade min hand innan han gick på sitt tåg. “Och kom ihåg att allt går om du vill det!”

Sen vinkade han lite tafatt innan dörren stängdes.

När mitt tåg äntligen rullade in på perrongen visade det sig dock att bristen på förseningar var det enda som inte strulade. Luftkonditioneringen var ur funktion så alla fönster i tågvagnen var öppna, vilket ledde till ett förskräckligt buller och gnislande som hördes hela resan. Dessutom en stark vind som gjorde att inte en människa såg klok ut i håret.

Mitt tåg som klockan prick 07.41 hade rullat ut från Stockholms central var fullproppat. Folk skulle väl ut till landet på semester. Där fanns förutom lilla jag med mina stora resväskor, ett gäng pojkar i yngre tonåren. Alla hade matchande träningsoveraller och de tillhörde med största sannolikhet någon typ av fotbollslag. Trots att det var tidigt på förmiddagen glufsade de ivrigt på varsin hamburgare och drällde pommes och läsk i hela vagnen. Säkert var de på väg till ett läger för de skrek och gormade som om de vore pirater på väg mot ett sjöslag. Med sig hade de två vuxna män som förmodligen var deras tränare. De var inte heller direkt tysta. De satt och hängde över mittgången med varsin öl i handen och varje gång konduktören skulle gå förbi var hon tvungen att harkla sig högt för att få dem att avbryta sitt hetsiga samtal och luta sig inåt sin egen kant.

Fotbollslaget var visserligen värst men det fanns även andra som lät sina röster höras i vagnen. Barn i olika åldrar fanns det gott om. Barn som under högljutt tjutande krävde att vi skulle vara framme snart. Redan innan vi hunnit till Södertälje var de trötta på sina resvänliga spel och sina färgglada pysselböcker. Och så ville de ha mer av det medtagna fiket. Som de naturligtvis redan ätit upp.

Dessutom fanns det en hund med på tåget, som av allt att döma hatade barn. Han morrade hotfullt från sin mattes handväska och varje gång ett barn sa något gav han till ett skall som ekade mellan tågagnsväggarna. Barnen grät då ännu mer och en av dem pekade på den lilla hunden.

“Dum, elak hund.”

Detta fick hundens matte att se rött och hon gick med bestämda steg fram till barnets mamma.

“Hur vågar ditt barn säga så om min fantastiska, underbara lilla prinsessa. Att hon inte skäms! Vad har du att säga till ditt försvar?”

Den stressade mamman blåste en klibbig hårslinga från ansiktet.

“Jag ber så hemskt mycket om ursäkt men din hund skrämde min dotter.”

Hundägarens ögon såg ut att vilja tränga ur sina hålor och hon blev rödflammig på hela halsen. Hunden verkade känna av sin mattes känslor och började skälla för full hals men ingen kom till deras undsättning och när matten märkte det vände hon hastigt på klacken och gick. Själv lutade jag huvudet mot den iskalla fönsterrutan. Lugn och ro, ja pyttsan ja.